

средъ океана. Остава нѣколко время презъ деня и го гледаше безпресѣчно, и сякаше че юще го гледа като той стана невидимъ. Но като го скрѣха совсѣмъ парите горизонтни, сѣдна въ дивото онова мѣсто, което удрятъ вѣтровете безпрестанно люлѣючи верховете на финиците и калофилите. Глухото и дебелогласното имъ шушуканіе прилича на гласа който ся чува далечъ отъ панармоничаскій инструментъ, и вдухнова глубока меланхолія. Тамо наидохъ Павла (защото отъ востока на солнце-то варвѣхъ слѣдъ него] съ глава подирена на брега, и съ очи прилѣпени на земята. Едвамъ можихъ да го убѣжда да слѣзе, и да виде домородството си.

Когда ся врати съ мене въ жилището видѣ госпожа Латуръ, приплакася исперво горестно че го ужъ она измѣни. Тя рече намъ, че като духна вѣтрѣтъ край тры часа слѣдъ полунощъ, и корабѣтъ бѣ готовъ да си отвори платната, управительѣтъ, содруженъ съ иѣкон отъ своите чиновницы и отъ мисіонарія, бѣ дошелъ да иска Виргинія съ паланкина, и безъ да ся погрѣжатъ нито отъ нейните слова, нито отъ слезытей и плачовете Маргаритины, выкаха общо че това е за добро навсѣте ведно, взе-